

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

ΤΟΥ G. YAKSCHITCH

Παντού σκοτάδι βασιλεύει. Μόνο προς τη δύση είναι φλογισμένος ο ουρανός. 'Ο αέρας κυνηγεί σφυρίζοντας τα σύννεφα. 'Η ατίμωσφαιρα άντηχει από το θόρυβο της καταιγίδος κι' από μπουμπουνήτ. Μά εκεί που πρό όλιγου δ' έλεθρος κι' ή καταστροφή σκόρπιζε το θάνατο, τώρα ή φωτιά αποτελείώνει το έργο της. 'Η πολιτεία του Κιαντού δέν είναι πιά παρά έρεπια. Οι νεκροί κήκων όλοι στη φωτιά κι' όσοι γλύτωσαν έφυγαν για να μη ξαναγυρίσουν πιά ποτέ.

'Η φλόγες της ανεβαίνουν προς τόν ουρανόν. Τρομερό θέμα! Τό φεγγάρι κρύφτηκε για να μή τό βλέπει παιά. Οι Ούγγαρεςόι στρατιώτες είχαν έκτελέσει τό περασμένο βράδι έργο άπάνθρωπο. Κυνηγώντας ένα Σέρβο άντάρτη έκαψαν ολόκληρη την πολιτεία του για να έκδικηθούν τις καταστροφές που τούς είχε κάνει. Τέλος κατά τη χαρραγή ή φλόγες λιγότεψαν. Πελώρια σύννεφα από καπνό κυλάνε πάνω από τις άπέραντες εγκαταλελειμένες πεδιάδες, τις όποιες ένα άλογο διασχίζει με ταχύτητα άστραπής. 'Η σέλλα του είναι γεμάτη αίματα, τά ήγνια του άφημένα ελεύθερα άνεμίζουν έδω κι' εκεί. Μά τό βαβαλάρηξ του τί άπόγεινε;

Μέσα σ' ένα καλή της φυλακής του Σ... είναι κλεισμένοι, καταδικασμένοι σέθαντο. Είναι ό Σέρβος άντάρτης... Οι Ούγγαρεςόι τόν έπιασαν και τόν κρατούν πιά γερά... Τή νύχτα που οι Ούγγαρεςόι κήκων την πολιτεία του πολέμησε άπελπισμένα. Μέσα στις φλόγες, έλχεσαν άντησει μια ήλη ούγγαρεςόικου ήπικου. 'Ηταν γρήγορος σάν άστραπή και τρομερός σάν τόν κεραυνό, και έπολέμησε άπελπισμένα, αλλά στό τέλος, γεμάτος πληγές, έπεσε, νικημένος στό χέρια του έχθρου.

Δέν πως έκείνος είναι που μαζί με τό όρμητικό άλογό του είχε κυνηγήσει τούς Ούγγαρεςόους, πως είναι έκείνος που, μαχάι-ρωσεν άνθρώπους, νέους ή γέροντες, στρατιώτες, γυναίκες και παιδιά με μια άδυσώπητη μανία.

"Όλα αυτά κι' άκόμη περισσότερα άκούστηκαν από τό στόμα τών έχθρων τόν τόν καιρό της δίξης του. Τόσα πολλά όπου κι' αυτοί οι άξιότιμοι δικαστάι είχαν με μιάφωνή ότι ή φυλακή του Σ... δέν είχε στεγάσει ποτέ ένα τόσο μεγάλο κακούργο. Παρηγορεί τόν καταδικασαν εις τήνέσχάτην τόν πονών.

Ξέρει την τύχη που τόν περιμένει, την περιμέει όμως με γαλήνη, κοιτώντας με τά κουρασμένα και άγρια μάτια του τις άλυσσίδες που τόν περιζώνουν και τούς τοίχους τούς ύγρους της φυλακής. Τέλος ένας ρότος από σήτες και από βαρείες πόρτες που άνοίγουν κούβουν την βαθειά σιωπή του σκοτεινού κελιού. 'Ο δεινός ής άνατριχιάει. Είναι άρα γε ό δήμος που θά τόν οδηγήση στην καρμανιόλα;

'Ακούεται άκόμη τρίξιμο άλυσσίδων, ύστερα ένας παπής κρατώντας ένα άσημένιο σταυρό στό χέρι μπάνει μέσα. 'Η φυσιογνωμία του φανερώνει τήνπόλυτο πίστη που πλημμυρίζει την καρδιά του. Τά γένειά του είνε μακρυνά και κατάλευκα, και μέσα στό γαληνεμένα του μάτια λάμπει ή έλπίς, ή πίστις και ή εύσπλαχμία.

— Σχίψς τό κεφάλι σου παιδί μου, όχι μπροστά σέ μένα, αλλά μπροστά στό Θεό ό όποιος είναι πολυεύσπλαχνος και θά σέ συγχωρήση.

— Πάτερ μου, είναι δυνατόν να ύπάρχη συνώνμη για έκείνον που όλος ό κόσμος καταράστηκε; 'Εθέλω να σάς έξομολογήθω. 'Ακούστε την ιστορία του έβικου μου, την ιστορία που μ' έφερε στό θάνατο.

"Ημωνα νέος, ήμουν όλος φωτιά. 'Η ζωή μου ήταν γλυκειά, κι' αγαπούσα όλους που με τριγυρίζανε. 'Αλλόμονον! Ίσως όλα να είχαν μείνη δει αν δέν είχε άτενίσει τόν ήλιο που με μάγευσσε και με τυφλώσε, την πανέμορφη Μιλέβα.

'Η Μιλέβα ήταν πολύ νέα, μόλις θά είχε δη δέκα έξη καλοκαίρια. 'Ηταν τόσο όμορφη που άμα την είδα για πρώτη φορά, κόντευα σκεδών να τά χάσω. 'Αρχισα να μή θέλω να βρίσκομαι κοντά σέ άνθρώπους, να περιφρονά τά δάκρυα της μάνας μου και να ξεχνά κάθε τί που δέν ήταν ή αγάπη μου.

Έκείνη μονάχα ύπήρχε για την καρδιά μου και για τό πνευμά μου, και ή ψυχή μου δέν άνερευότανε παρά την όμορφιά της.

Άχ! τί νύχτες που πέρασα κάτω από τό παράθυρό της, για να της έσω τά παραπονιάρικά τραγούδια μου, την αγάπη μου και τόν πόνο μου. Πόσες φορές άναστέναι: Τί με νοιάζει παιά για τη ζωή αν δέν μ' αγαπά. Και όταν με πρωτοφώναψε για πρώτη φορά με τό δοναμά μου δέν έπιθυμούσα παιά ν' άκούσω τό τραγούδι του άηδονιού, και όταν μου έδωσε τό πρώτο της φιλή, είπα: «'Εθέλω να πεθάνω, είμαι πάρα πολύ εύτυχισμένος».

Άχ! έκείνες οι γεμάτες γαλήνη νύχτες όπου θαύμαζα τρέμοντας τόν θησαυρό μου, τόν ήλιο του πρώτου έρωτός μου, γεμί-

ζοντας με χιλιάδες φιλή τό χλωμό του πρόσωπο.

— Μ' αγαπάς, άγγελέ μου; Άλλά γιατί να σ' έρωτώ γι' αυτό τό πράγμα; Δέν θά τολμούσες να πής πως δέν μ' αγαπάς γιατί θά ήταν ή φωνή του θανάτου που θά συνέριξεν και τις δυό καρδιές μας.

Και, από καιρό σέ καιρό, την ξαναρωτούσα:

— Μ' αγαπάς; μόνο και μόνο για νάκούω ή μελωδική φωνή της να επαναλαμβάν, αυτή την θεία λέξη: Σ' αγαπά, σέ λατρεύω πιά πολύ από κάθε άλλο πράγμα σ' αυτό τόν κόσμο. Είταν ή ήλιος μου, κι' αν ό ήλιος έδνε, θά έμενα για πάντα βουτηγμένος μέσα στό σκοτάδι της νύχτας! Είσαι ή ζωή μου, κι' αν πεθάνης θά έπερσε να πεθάνω κι' εγώ! Άχ! πόσο σ' αγαπά! 'Η γλυκειά δροσιά της αυγής δέν αγαπά τόσο τά λουλούδια, ούτε ό γέρος παπάς τόν Θεό του, όπως εγώ σ' αγαπά, πρώτη μοναδική μου αγάπη. "Ω! σού όρκίζομαι ότι ή αγάπη μου είναι άμέτρητη!

'Η Μιλέβα μ' αγαπούσε με πάθος και όμως είχα ύποψίες άπέ-ναντι της παθητικής έκείνης αγάπης. Ζήλευα τόν ήλιο που λαμποκοπούσε πάνω στό φλουριά της, ζήλευα και τό άσημένιο φεγγάρι που άφηνε τό χυτί στο πάνω στό χλωμό της πρόσωπο. 'Επείστερι στό σπίτι μου χλωμός και κατακοιμένος. 'Η νύχτες που ήταν τα-ραγμένες, κι' όνειρενόμουνα χωρίς διακοπή μία κακιά μοίρα που θά έρχότανε να μου δηλητηριάση τη ζωή και να μου συντρίψη την καρδιά.

'Η Μιλέβα είχε μια γρηά μητέρα και τρεις αδελφούς. 'Ο Μίλος ήταν νεώτερος, κι' έκείνος που αγαπούσε πιά πολύ. Τους άνακοίνω-σα ότι θά σκοτωνόμουνα αν μου άρνούταν την αδελφή μου. Δέν θέλησαν να μου την δώσουν. Μού φαρμάκωσαν τη ζωή και μού συντρίψαν την καρδιά. Σκέφτοκα στην άρχή ότι την αγαπούσαν πάρα πολύ κι' ότι δέν μπορούσαν να ζήσουν χωρίς έκείνη. Άλλά, ύστερα έμαθα ότι ή Μιλέβα ήταν άρραβωνια-σμένη μ' έναν άλλον.

'Η μητέρα μου δέν μ' άνεγνώριζε παιά. 'Η δυστυχισμένη μου μάνα τί κλάματα έκανε βλέποντας τό χλωμό μου πρόσωπο, τό ρυτιδωμένο από την λύπη! Οι φίλοι μου με άπόφευ-γαν. Τους ήταν όδυνηρό να βλέπουν ένα πρό-σωπο που έφερε τόσο καθαρά τά ίχνη του θά-νατου. 'Η καρδιά μου ήταν ματωμένη από ένα βασάνιστήριο άτέλειωτο. Δέν σκεπτόμουνα παρά έκείνη, και μού φανότανε πως μ' αγαπούσε άκόμη, πως μ' αγαπούσε με μια αγάπη άπέ-ραντη.

Μιά νύχτα, μια νύχτα ήσυχη και σιωπηλή έπέρασα κλαίοντας κάτω από τό παράθυρό της. 'Όλος ό κόσμος κοιμότανε, αλλά μέσα στην άπελπισία όπου βρισκόμουνα δέν μπορού-σα να βρω πούθενά ήσυχία. Τό φεγγάρι φώ-τιζε τό χλωμό μου πρόσωπο που κοιτούσε τόν ουρανόν. 'Η Μιλέβα με είδε μέσα από τό τζά-μι, άκουσε τούς άπελπισμένους στεναγμούς μου, είδε τά δάκρυα που τρέχανε από τά μάτια μου και βγήκε, και έρριξε τά μπράτσα της γύρω από τό λαμό μου.

Δυστυχισμένο παιδί! Κι' έκείνη ήταν πιά ά-σπη κι' από τό κρίνο κι' από τό χιόνι, και πιά λυπημένη από τό τραγούδι που βγαίνει από μια πονεμένη 'αρκιά.

— Μ' αγαπάς;
— Σ' αγαπά, σ' αγαπά, θησαυρέ μου! μουμυρίσσε.
— Αν μ' αγαπάς άφησε τη μητέρα σου, τούς αδελφούς σου και τόν άρραβωνιαστικό σου που δέν αγαπάς κι' έλα μαζί μου.
— Θά σέ άκολουθήσω παντού, αγάπη μου. Στή γή και στόν ουρανόν.

Τό κερί άναβε άκόμη μέσα στην κάμαρα της μητέρας μου. Και ή μητέρα μου ήταν λυπημένη κι' έκλαιγε. Μάς εκόταζε με περιέ-ργεια μόλις μπήκαμε. Δέν είχα άκόμη παρατηρήση πως ή Μιλέβα είχε στό κεφάλι της τό στεφανί που συνηθίζουν να βάζουν τά κορίτσια την παραμονή τών γάμων τών. Γονατίσαμε και οι δυό και ή μητέρα μου μάς έδωσε την ευχή της.

'Η αυγή άρχισε να όρθίζει τά βουνά, και αιγά αιγά ό πορφυρός ήλιος άπλώνότανε πάνω στην άπέραντη πεδιάδα του Κιαντού. 'Ηταν τό παιά εύτυχισμένο πρωί της ζωής μου. 'Εβλεπα τά άμάξια που περνούσαν μπροστά στό σπίτι μου, άκουα τά χαρούμενα τρα-γούδια τών κοριτσιών. Παρατηρούσα ότι τά άλογα ήταν στολισμένα με δεινρολίβανο: ήταν ή νυμφική πομπή της Μιλέβας. Έκείνη την ήμερα θά γινότανε ό γάμος της με τόν άλλον. 'Εγώ ήμωνα εύ-τυχισμένος. Είχα έκδικηση.

'Η Μιλέβα όμως φοβότανε.

— 'Η καρδιά μου κτυπάει βαρεία, ή ψυχή μου τρέμει. Κάτι κακό θά μάς συμβή, μού ριθόρισε αιγά σκουπίζοντας ένα δάκρυ. 'Ο ήλιος είχε δύσει. 'Ο αέρας έστρωχνε βαρεία σύννεφα από τό βορροή. 'Ηταν μεσάνυχτα, ή βροχή έπερσε σάν ποτάμι κι' άστρα-

*Έτρεξε στο παιδί της μάχης.

πές αλόκωναν τὰ σκοτάδια.

Ἡ Μιλέβα κοιμάταν, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ γόνατα τῆς μητέρας μου. Ἀπὸ καιρὸ οὐ καιρὸ ἀνασηκτοῦσε καὶ ἔλεγε λόγια ἀκατάληπτα. Ἐγὼ ἤμουν γαλήνιος σὰν τὸν ὁκεανὸ πρὶν ν' ἀρχίσῃ ἡ τρικυμία. Τὰ σκοκλιὰ γαυγίσανε. Ἡ μητέρα μου βῆκε ὡς νὰ δὴ ποὺς εἶνε. Τὴν ἴδια στιγμή μία τουφεκιά ἀκούστηκε. Πεταχτήκα ἐξω, καὶ ἦδη τὴν μητέρα μου ἐπαλωμένη ἀκίνητη, κάτω: μιά σφαίρα τὴν εἶχε κτυπήσει στὸ κεφάλι.

Τὸ φῶς μᾶς ἀστατήρησε μὲ ἔδωκε τρεῖς σκιὲς πᾶνω στὸν τοῖχο. Ἦταν τ' ἀδέλφια τῆς Μιλέβας.

— Σταθῆτε, ἄνδρες δολοφόνοι! Αἵμα γιὰ αἷμα!

Ἐκράβηξαν μ' οἱ τρεῖς τὰ μαχαίρια τους. Νὰ καὶ τὰ τρία σημάδια τους στὸ στήθος μου!...

— Θὰ πεθάνετε ὅλοι σας! τοὺς φώναξα. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἔριξα στὰ πόδια μου ἐτοιμοθάνατους μὲ τὸ μαχαίρι μου κολυμβώντας μέσα στὸ ἴδιο τους τὸ αἷμα. Ἐνας μονάχα ἀπόμεινε. Ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσε ἡ Μιλέβα πλεονεχῶς ἀπ' ὅλους. Τὸ χέρι μου τρομεροῦλασε. Ἀνατρίχιασα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Πέθανε καὶ ἐσύ!

Ἡ Μιλέβα ἔμαθε δι' τ' ἀδέλφια τῆς δὲν ζοῦσανε πιά. Ἐτρεψε δολοχλὴρ σὰν νὰ πνιγόταν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσε οὔτε ἓνα δάκρυ.

Τὴν πλησίασα γιὰ νὰ τὴν σφίξω κοντά μου γιὰ νὰ τῆς δεῖξω τίς τρεῖς πληγὲς ποὺ εἶχαν ἀνοίξει στὸ στήθος μου, γιὰ νὰ τὴν φιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ, πρὶν νὰ πεθάνω.

— Νὰ ὁ ἕλιος μου, μουρμουροῦσε, ἀλλὰ τ' ἀστέρια μου λουπὸν ποὺ εἶναι.

— Χάθηκαν γιὰ πάντα.

— Ἀλλὰ γιατί εἶσαι πλημμυρισμένος ἀπὸ αἷματα, ἀγάπη μου; Γιατί τὸ πρόσωπό σου εἶναι τόσο γλαυρό; Ἀ! ἔξω: Εἶναι τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ αὐτὸ τὸ σημάδι στὸ μέτωπό σου εἶναι ἀπὸ μιά στάλα ποὺ πεταχτήκα ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀγαπημένου μου ἀδελφοῦ τοῦ Μίλου. Πίσω, πίσω, δολοφόνοι!

Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ χάη τὰ λογικά του ἀπὸ τὴ λύπη. Δὲν γνωρίζει οὐτε τὸν πόνο, οὔτε τὴν ἀγωνία.

— Ἀντίο, Μιλέβα.

— Ἀντίο...

Δὲν ἐπελάμβηκε, ἀλλὰ ἓνας μακρὺς καὶ σκληρὸς πόνος τῆς βασάνισε τὴν καρδιά.

Ἦθελε νὰ πεθάνω, καὶ θὰ μὲ εἶχανε βάλει στὴν κρύα γῆ, καὶ ἐκείνη θὰ ἐρχότανε ἴσως καμμιὰ φορὰ νὰ χύσῃ κανένα δάκρυ στὸν παρ' μου. Μὰ μιά φωνὴ μ' ἀρπάζε ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ὄνειροπολήματά μου. Εἶταν ἡ φωνὴ τῆς ἐκδικήσεως. Ἐμαθα δι' κάμποσοι Σέρβοι προδότες εἶχαν ἐνωθεῖ με τοὺς Οὐγγαρέζους. Μέσα στὴν παρέα τους βρισκότανε καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μιλέβας. Τὸ αἷμα μου ἔβραζε, καὶ μέσα στὴ φαρμακωμένη καρδιά μου ζύντησε μιά καινούργια δίψα γιὰ ἐκδίκησι.

Ἐτρεξα στὸ πεδὶον τῆς μάχης, στὸ Σαντά. Δὲν λυπόμουνε κανένα: γέροι καὶ νιοὶ πέφτανε ὅλοι κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά μου. Ἀνάμεσα ἀπὸ σύννεφα καπνὸν παρατήρησα μιά σημαία. Τὴν υπεράσπιζε κάποιος μ' ἀνδρεία. Κανένας Οὐγγαρέζος δὲν θὰ ἦταν τόσο γενναῖος. Ἦταν ἓνας Σέρβος ποὺ τὴν κρατοῦσε. Ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μιλέβας. Διπλὰ προδότης! Μιά σφαίρα μὲ χτύπησε. Δὲν τὴν αἰσθάνθηκα, ἤμουν σὰν τίγρις. Δὲν εἶχα καμμιὰ αἰσθησὶ γιὰ τίποτε ἀνδρὸν ἐννοιωθὰ τὸ αἷμα τοῦ προδότη νὰ χυθῇ ἀπάνω μου. Τὸν ἐσκίτωσα καὶ τότε πιά ἔχασα τὰς αἰσθήσεις μου.

Ἐστερα ἀπὸ τρομεροὺς πόνους, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπά κανονικά. Γιὰ μιά στιγμή μοὺ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό δι' θὰ μπορούσα νὰ ξαναφιλήσω τὸν ἥλιο εἰς ζωῆς μου. Πέρασα τὸ ποταμὶ Τίσσα. Ἦταν νύχτα πιά δταν ἐφτασα στὸ Κικιντοῦ, τὸ ἀλλοτ' μου γλινιτρίζε, ἐνωθεῖ με τὸ φθάνωμεν σὰ μέρη ὅπου ὁ ἀφέντης του εἶχε πηλὸ τὸ ποτήρι μὲ τὸ μέλι καὶ τὸ φαρκμάκι.

Ἡ σελήνη ἔλαμπε πολὺ ζωηρά. Διάκρινα καλὰ τίς στέγες τοῦ Κικιντοῦ. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἀκουσα φωνὲς ἀπὸ γυναῖκες, καὶ φλόγες ποὺ πεταχτήκαν μέσα ἀπὸ τὰ σπίτια.

— Ποὺ εἶναι ἡ Μιλέβα; φωνοῦσα μ' ἀπελπισία ἐκείνους ποὺ τρέχανε.

Ἀλλὰ κανένας δὲν μπορούσε νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Τρεῖς φορὲς ἔφερα γύρω τὴν πόλιν μέσα στὶς φλόγες ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ οὔτε τὴν ἀγάπη μου, οὔτε τὴν μάνα τῆς. Μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ ἔκανε ὁ καπνὸς μιά ἱλὴ ἀπὸ Οὐγγαρέζους οἰκτὴς ἀπάνω μου. Σκέφθηκα πὼς ὁ θάνατος εἶχε ἔλθει ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα μου μοὺ εἶχε φυλαγμένο ἓναν ἄλλον θάνατο πλεονεχῶς τὴν κρεμάλα!

Ἡ τῦφος εἶναι βαρεὶα καὶ μᾶς τιμωρεῖ γιὰ τὰ κρίματά μας. Ὁ Θεός, ὅμως εἶναι πολυεσπλαχνικός, θὰ βρῇ τὴν συγγνώμην του, παιδί μου, εἰπε ὁ γέρος καπλὰς μὲ λυπημένη φωνή.

— Ἀλλοίμονο! ὑπάρχει γιὰ μένα συγγνώμη; ψιθύρισε μέσα στ' ἀναφύλλητά του ὁ κατὰδικος.

Ἡ Μιλέβα ἔμαθε τὴν τύχην ποὺ τὸν περὶεμε ἀλλὰ δὲν συγκινήθηκε καθόλου. Γέλασε μονάχα σιγά, καὶ ὁμως μὲ πίκρα. Καὶ ὅποτε δταν μίλησε, τὰ λόγια τῆς ἦσαν λυπημένα. Ὅλοι ἐκείνοι ποὺ τ' ἀκούσανε δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυά τους.

Μετάφρ. Α. Β. Π.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Τοῦ Λαμπρινέου

Πρώτη φορὰ ἀρνήθηκες νὰ εἰπῇς τὰ βάσανά σου
Σὲ μιὰ νυχτὴ ποὺ ἄλλοτε ἐχρόθηκε ἡ νυχτὴ σου.
Ποῖο τάχα μαθρο μουσικὸ νὰ κερβὴν ἡ ταραχὴ σου;
Ἀχ! μ' ἀγαποῦσε! σήμερον μὲ φεύγει ἡ ματιά σου!
Πρώτη φορὰ ἀρνήθηκες νὰ εἰπῇς τὰ βάσανά σου...

Ὁ, κλάψε καὶ παρηγοριά θάβρῃς δταν δακρύσῃς,
Ἀφού καιρὸ μὲς τὴν καρδιά βαστῇς τὰ δάκρυά σου.
Πῆς μου τὴ μάθη λήπη σου, πῆς μου τὰ βάσανά σου,
Τὶ ἤμπορεῖς νὰ φοβήθῃς, τί ἔχεις νὰ ἐλπίζῃς...
Ὁ, κλάψε καὶ παρηγοριά θάβρῃς δταν δακρύσῃς!

Ἀς κλάψωμε καὶ οἱ δύο μας τὴν πρώτη εὐτυχία,
Τὴν παιδικὴ ἀπάτη μας, τὰ πρώτα ὄνειρά μας!
Ἀς κλάψωμε, γιὰ νὰ χυθῇ γαλήνη στὴν καρδιά μας,
Γιὰ νὰβῃς κἂν στὰ δάκρυα ὀλίγη ἡσυχία.
Ἀς κλάψωμε καὶ οἱ δύο μας τὴν πρώτη εὐτυχία.

Κάμε καὶ ἐμένα σύντροφος εἰς τὴν βωβὴ σου λύπη,
Ἐλάφρωσε τὴν μάθη σου καρδιά ποὺ αἰματώνει...
Ποῖο τάχα μαθρο μουσικὸ νὰ στήθια σου πληγῶν;
Ἀχ! εὐσπλαχνίσου με καὶ πῆς τί ἔχεις, τί σοὶ λείπει;
Κάμε καὶ ἐμένα σύντροφος εἰς τὴν βωβὴ σου λύπη!

Εἶπε ἡ νυχτὴ μου σύντροφος ποτὶ μὲ τὴν νυχτὴ σου,
Χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ μοῖρά μου, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ θέλῃ.
Μιά δόνημα οὐράνια στὶς λύπες σου τὴν στέλλει
Καὶ στὶς χαρὲς σου... πλάστῃς νὰ εἶνε ἀδελφὴ σου...
Εἶπε ἡ νυχτὴ μου σύντροφος ποτὶ μὲ τὴν νυχτὴ σου...

Ἀχ! ἀν θέλῃς μιά στιγμή νὰ θυμῇς τὸν χρόνον,
Ποῦ εἰς τὴν νυχτὴ μου εὐρίσκει παρηγοριά ἡ νυχτὴ σου,
Ὅταν μ' ἀγάπη τρυφερὴ περπατᾷς μαζί σου,
Θὰ ἴδῃς καλλίτερον πολὺ τὸν παρυσμένο χρόνον,
Ἀχ! ἀν θέλῃς μιά στιγμή νὰ θυμῇς καὶ μόνον!

Ἀχ! ἔπεσε ἡ ἀνοιξί... τὸ ὕστερο λουλοῦδι
Μὴ κώφεμας ἀπ' τὸ στέμμα τοῦ μοσχομουρμιζέμου,
Γιατί ὁ χειμῶνας ἐρχεται καὶ περτεῖ μαγαρεμένο!
Θὰ κλάψωμε τί ὠφελεῖ τῆς λύπης τὸ τραγοῦδι,
Ἀφού περάσῃ, ἡ ἀνοιξί μαζί μὲ τὸ λουλοῦδι!

Μετάφρ. Εὐγ. Γ. Ζαλοκώστα

ΚΑΛΟ ΚΟΝΑΚΙ

Τοῦ Παύλου Δερεουλῆδ

Ἄ, φτωχομάνα, τί χαλὰς στὸ ἑλκὺς τόσα ξύλα;
Ζεστό 'ναι τὸ καλὸβὶ σου καὶ δίγος τὴ φωτιά...
Ἐστῆν' ὡσαύτ' τοῦ κρῖν πιά δὲ νοιάθω ἀνατοχίλα,
Κερβὴ τὰ ξύλα σου..., διερῶν φωτιά νὰ γερατεί.
Καὶ τρέμεις σὺ, γερώντισσα... Μὰ ἡ καλὴ ἡσυχία
Μοῦ κάνει τὸ κορυφὸ καὶ νύ, τὴ ἡρόλη σκαλίσει...
Πετὴ μιάν ἀγκυλιά κλαδία στὸ ἑλκὺς καὶ γιομίζει
Καπνὸ καὶ λάμνη μονομῆς ἡ φτοχοκαληνοῦδλα...

— «Ζεστόσου, παληκάρι μου, καὶ τουρτουροχοινοῖς».

— Ἄ... φτωχομάνα, δὲν πενθῶ. Τ' αὐτὰ σου, φτωχομάνα,
Γὰ ὁσῶμα γεταμένο σου γιὰ σένα νὰ φιλῇς...
Ἐγὼ ξεροτραγάνισα στὸ δρόμο κουραγμένα...
Τ' αὐτὰ, τὸ γεταμένο σου γιὰ μένη μὴ χαλὰς!...
Μὰ τὴ τραπεζομάνηλα μοῦ στρώνεις, χριστιανὴ μου!...
Καὶ λείπουν, στανροποδὶ ἐγὼ τὸ τρώω τὸ ψωμί!
Τραπέζι ἔχω τὸ γόνάτο, μαχαίρι τὸ σπαθὶ μου,
Μὰ μετ' ἐξ' ὅσων ἀμύστητος, πετυθίμαι στὴν γεραμὴ!...

— «Ὁ!... φάε, παληκάρι μου καὶ πῆ καὶ τὸ κρασί μου!»

Μὰ τὰ σεντόνια τὶ τὰ θεῖς; Γιὰ μένασε παλᾶτι
Ὅς πᾶν ὁ ἀγερόνας σου, ποῦ ὁ ἄερο παζὺ
Παίρνει τὸ μέτρο σου καὶ στρώνει τὸ κρεβάτι...
Ἐκεῖ, κερὰ, σὰν βασιλῆας, κοιμοῦμαι, ὡς τὸ ταρὶ!...
Μὰ κείνη πάλι τὸ γουδί, γουδί, τὸ γουδοχέρι!...
Σεντόνια στρώνει κατὰστρα ποὺ μοσχομαρτυροῦν
Σπιτίονα πλῆσι, ἀλουσία, καὶ δάφνη καὶ νυχτερί,
Καὶ στὸ σεντόνι στίβαχτά τὸν ξένο καρτεροῦν!...

• Παιδί μου, πέσε, κάμε ἐδὼ κονάκι καὶ λημέρι!...

Γλυκοχαράζει καὶ βαρετ' ἀγά, γλυκὰ ἡ διάνα...
Συπνὸ πετιομαὶ στὸ λεπτὸ νὰ τρέξω στὴν γεραμὴ!...
Ἐμπρός! ὁ ἀφῆρον! ἔχε γελά..., μ' ἀλλήθια, φτωχομάνα,
Σὰν πλεῖον τὸ σάκκο μου τὸ νοιάθω σὺ κορμί!...
Γιατί, καλὴ γειτόνισσα, σὲ μᾶνα μου οὐ ξενί,
Τόσο πολὺ μ' ἐχάιδες; γιὰ πῆς μου; σὲ ρωτῶ...
Κι' ἐκείνη μοσχοέλαστη, μοσχοκαμένη κραίνει...

— «Ἐχω καὶ ἐγὼ τ' ἀγόρι μου, παιδί μου, στὸ στρατὸ!...

Μετάφρ. Κλεάνθους Τριαν. ἀφύλλου

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΜΟΝΟΤΑΞΙΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

3-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ-3

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 1 ΕΤΟΥΣ